

nagy örö-
el. A »Kis
i utánad. —
ba megy s
ő számban.

knak, akik
lóval fogja

an alakban

es szín-nyo-
kötési tábla
folyamából
Athenaeum
ziek-tere 3.

séretében
változatla-

ra:

- 1 frt
- 2 „
- 4 „

en postai
vatalához
e 3. sz..

hivatala.

et.

en.

KIS NAP

... LEHUZTA A CZIPÖIT. (Lásd a 211. lapon.)

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DEZSŐNEK rendesen nem került nagy fáradságába, hogy Irmuskát akár miféle búbánatos hangulatából vissza térítse nevető kedvére. Ez uttal azonban nem boldogult oly könnyen, talán mert a leánycának eddig még soha sem is volt oka olyan igazi aggodásra és szomorúságra, mint éppen most. Ha nem tudta is határozottan, mi történt: azt mégis megértette, hogy Dóra és a néni leginkább Kálmán miatt vannak oly nagy félelemben; már pedig Dezső korán reggel elárulta, hogy Kálmánnal terveznek valamit a bányában. Sőt az a kellemetlen, vigyorgó Béni már olyasmit beszélt, hogy Dezsőnek titkolni valója van, tehát már követett is el valamit. Ha a bácsiék megtudják! Milyen szégyen lesz!

Az érzékeny leányka ezért zokogott oly keservesen. Dezső sokáig nem birt vele. Végre türelmetlenül kiáltott föl:

— Ugyan ne pityeregj hát, mikor semmi okod rá! Ha rögtön abba nem hagyod, fogom ezt a kancsó vizet és a fejedre zuhintom. Az majd lecsillapít, tudom.

Dezsőtül bizony kitelik, hogy meg is teszi. Irmuska tehát leküzdötte zokogását, de fölsohajtott:

— Jól van, hát nem sirok. De ha nem maradsz itthon, akkor én is neki indulok, elmegyek a vasuthoz és még ma haza térek mamáékhoz!

— Ugyan, ugyan, mit fecsegsz? Ne légy olyan libuska, Irmuskám! Nem mehetsz te egyedül haza. Azután meg mi lenne a kertecskéből, melyhez oly nagy kedvvel

fogtál hozzá? Ki fog bokkrétát küldeni a mamának?

A kertecske említésére kissé földerült a leányka képe.

— A kertecskémet csakugyan sajnálom... persze, nem hagyhatom el.

— Legokosabb lesz, ha most is ki-mégy kapálgatni, ültetgetni. Én is veled megyek.

Tudta a kópé Dezső, mivel kenyerezi le leghamarább a leánykát. Irmuska elmosolyodott, mindjárt föl is állt, de amint megindult, majdnem eltántorodott s a fejéhez kapott.

— Ó! Ugy szédülök... úgy fáj a fejem!

Valóban nagyon sápadt volt.

— No lásd, te oktondi! szolt Dezső félig boszusan, félig részvétellel. Beteggé sirtad magadat. Szép dolog lesz, ha megjönnek a bácsiék és betegen találnak! Gyönyörű vendégek vagyunk: délelőtt az egyiket, délután a másikat kell ágyba fektetni.

— Talán elmulik...

— Persze hogy el! De legokosabb lesz, ha ledölsz az ágyadra... jöjj... majd én melletted leszek.

Kézen fogta és elvezette Irmuskát a szobájába, hol a leányka csak úgy felöltözve heveredett le, miközben szeliden mondá:

— Ha itt maradsz mellettem, akkor mindjárt jobban leszek. Persze hogy kár volt annyira fölízgatnom magamat; de mikor annyira megijedtem! Neked valami titkod van... te is oda készültél és Kálmán most talán...

Dezsőnek csöpett sem volt inyére ez a beszéd, mert Irmuska nagyon közel járt az igazsághoz. Közbe vágott tehát.

— Ugyan verd ki fejedből ezeket az oktalanságokat! Látod, hogy itt vagyok és nincsen semmi bajom. Ami volt is, már tudja a néni... mind-össze is egy kis fürdői kaland. Az meg egészen fölösleges, hogy Kálmán miatt fájjon a fejed. Ő itthon van, és tudja, mit csinál.

Igazában pedig Dezsőnek magának is majd kifurta az oldalát a kíváncsiság, hogy hát hol is jár és mit csinál Kálmán? De ezt természetesen nem vallhatta meg.

— No, nyugodjál szépen, akkor itt maradok melletted; de ha tovább aggatózol, akkor elmegyek.

— Jaj, ne menj, hiszen már nem szölok, no! Eddig is csak azért aggódtam, mert téged féltetek... pedig te már nem is szeretsz többé úgy, mint eddig!

— Persze hogy nem, te bohó!

— Ha szeretsz, akkor czirógass meg!

Dezső nevetve teljesíté a kívánságot.

— No, így jól volt?

— Jól. De most még ölelj is meg!

— Isten neki! Hát még?

— Most még csókolj meg!

— Még azt is! Tudod, nem szeretem az ilyen édeskedést... de ha már megköll neki lennie...

— Meg bizony! Még pedig háromszor!

Dezső igazán szerette jó testvérét, hát szívesen megcsókolta; de tréfára fordítván a dolgot, szörnyen savanyu képet csinált hozzá. Irmuska ismerte már ezt s egyszerre megjött a vig kedve. Nagyot kacagott, mialatt Dezső megcsókolta.

— Igy ni! Ez a büntetésed! De most már sokkal jobban vagyok és ha szépen itt maradsz, meg is gyógyulok, mire hazatér a néni.

Most már aztán vidáman csevegett-csacsogott és elbeszélte mindent, ami azalatt történt, míg Dezső délelőtt oda járt, délután betegen feküdt. Dezső pedig beszéltette, örülve, hogy az ő viselt dolgairól nem kérdezősködik tovább. Irmuska pedig, kimerülve a sok beszédtől, lassan-lassan elálmosodott, elhallgatott, aztán lecsukódtak a szemei s szépecskénél szenderült.

Dezső jó ideig nézte, de biz' ebbe az idő-töltésbe végre is bele unt.

— No, most már alszik, nincs rám több szüksége. El is szököm, mert azt már mégis szeretném tudni, mi történt a bányában és hová lett Kálmán? Irmuska keresni fog ugyan, ha fölébred... de az nem baj. Bizonyosan nagyot fog aludni. maga is természetesen fogja találni, hogy nem ültem itt órákig. Csak szerencsésen kijussak innen... de a cipőm recsegése fölriasztja!

Ezen azonban hamar segített, lehuzta czipőit (Lásd a képet a czimlapon.) és lábujj-hegyen lopózott ki a szobából. Az ajtóbul vissza tekintett... Irmuska édesen aludt tovább.

A folyosón fölhozta a czipőjét, szobájába sietett a sapkájáért, aztán gyorsan futott volna, de amint ismét kilépett a folyosóra, a kis Bözsike toppant elejébe, még pedig nagy boszuságára. Mert a kicsike, aki soha sem volt látható az ő bábu nélkül, láthatólag örvendő sietett hozzá.

— Ahá, legalább te vagy itt! mondá. Te rossz fiu vagy ugyan, de most nem fogok rád haragudni, ha megteszed, amit mondok.

— Ugyan? És mi volna az?

— Te leszel az inas. A mama nincs itthon, Dóra sincs itthon, a szakácsné

nem ér rá... pedig segítségre van szükségem.

— Segitek szívesen, csak mondd szaporán, mi a baj?

— Nagy baj, nagyon nagy baj! A Szöszke

is beteg, a Pöszke is beteg, a Jutka pedig nagyon álmos. Mind a hármat nem bírom ringatni, hát az egyiket neked adom... a Jutkát. Te fogod ölben hodozni.

— Hordozza a manó! Jó lesz a Jut-

BUCSU.

*Hervadoznak már a rózsák —
Holt virágot fel ne kült! —
Elvész a szín, tün az illat —
De bővíben van gyümölcs.*

*Bucsuztassuk el a nyarat,
Köszöntsük az őszt vígan,
Lombhullató ligeteknek
Járjunk fa-soraiban!*

kának, ha lefekteted a földre, ott is elalszik ő.

— Nem, nem! Ölbe kell vened! kiáltá a makranczos kicsike veszedelmesen villogó szemmel s élesen sipító hangon.

— Majd máskor, kicsikém. Most nem érek rá. Hívd elő Jenőket, ő nagyon szépen fogja a Jutkát ringatni.

— Jenőke föltette a csákóját és kiment a mezőre dobolni.

eg, a Jutka pedig
 irmat nem birom
 neked adom...
 hodozni.
 Jó lesz a Jut-

— Hiba, de nem segíthetek rajta. Nekem sietős a dolgom, nem bábuhatok veled.

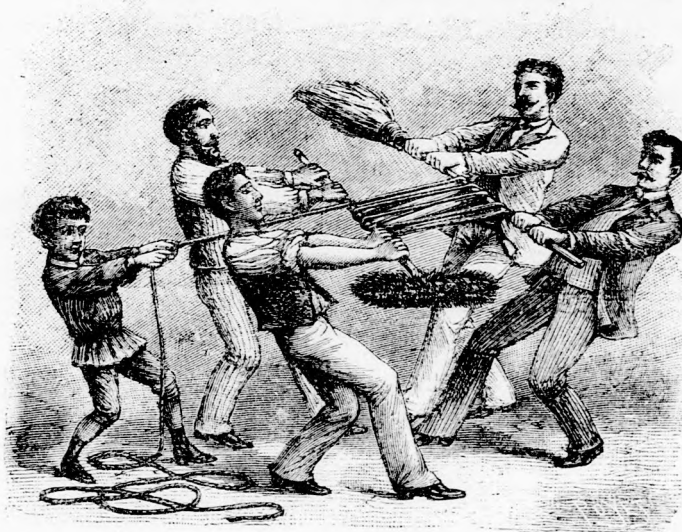
— De én akarom! Nem szabad elmenned! És ha elmegy, akkor sirni fogok, visitok.

És mindjárt rá is gyujtott olyan éles sikoltásra, hogy Dezső a füléhez kapott. Ha ezt Irmuska meghallja, bizonyosan fölébred, észre veszi szökését, utána jön. Ezt meg köll akadályozni.

— Jól van no, te alkalmatlan kis portéka! Add ide azt a Jutkát, csak ne visits... mert Irmuska beteg, alszik, nem szabad fölébresztteni.

— Ó, nem ébresztem föl... mehetünk a kertbe.

— Nagyon jó lesz, menjünk a kertbe. Átvette a Jutka bábut és ment a kicsikével a kertbe. Bözsike vigan követte és komoly képpel csacsogta, mitől lett beteg

BÜVÉSZET. A kötél-csiga tilka. (Lásd a 214 lapon.)

a Szöske meg a Pöske. Dezső persze nem hallgatta, hanem azon törte a fejét, hogyan fogjon ki mentül hamarabb ezen az alkalmatlan kicsikén.

— De hát, Bözsikém, szólalt meg hirtelen, az nem elég ám, hogy csak ringatjuk a betegeket. Orvosság is köllene nekik, más-kép meg nem gyógyulnak.

Ez a gondolat tetszett a kicsikének.

— Igaz! Én is szedtem orvosságot, mikor beteg voltam. De hol vegyünk orvosságot?

— Majd én bemegyek a szakácsnéhoz és kérek tőle; ő nála bizonyosan van... ha egyéb nem, jó czukrocška. Az nagyon jó a betegnek. Maradj csak itt, mindjárt hozok.

— Jól van. De siess!

— Iziben itt leszek.

Lecsapta Jutkát a földre és szaladt a házba. Persze, esze ágában sem volt, hogy vissza térjen a bábu-játékhoz. Gyorsan ki-osont a kapun és futásnak eredt.

A bányához akart jutni, de csak azt az egy utat ismerte, amelyen reggel járt. Azon indult meg tehát, remélve, hogy valamiképp majd csak lejut.

Még nem nagyon sokáig futott, mikor majd hogy bele nem ütközött két szemközt jövő alakba. Az egyikre azonnal ráismert; az Béni volt. De a másikról hirtelenében csak azt tudta, hogy már látta valahol. Tetőtől talpig lucskos, sáros fiu volt ez, bemázolt képpel, kezekkel; mocskos ruházata több helyen össze is volt szaggatva. Es talán rá sem ismer Dezső, ha a siralmas alak meg nem szólal:

— Hova sietsz, Dezső?

— Kálmán! Te vagy az? Mi lelt?

— Majd megtudod. Most pedig ne menj odább. Szükségem van rád.

(Folytatása következik.)

B Ű V É S Z E T.

(Képpel a 213. lapon.)

A kötél-csiga titka.

 A olyan társaságban vagy, amelyről ügyes módon kitudtad, hogy nem igen ösmerik a kötél-csiga titkát, akkor meglepő produkcióra vállalkozhatol. Még pedig arra, hogy kötél-huzásban legyőződ egyszerre a legerősebb négy férfit. Ha nem hiszik, próbálják meg.

Főszólítsz két erős férfit, fogják meg egy erős, hosszú botnak a két végét. Velők szemben, egy méternyi távolságban, állíts föl két másik férfit, akik hasonlókép fognak egy másik olyan hosszú botot. A két

botot víz-szintesen, egyenlő magasságban kell tartani. Szükség esetén két seprőnyél is egészen jól szolgál e célra.

Az egyik seprőhöz köss erősen hozzá egy hosszú kötelet, aztán csavard ezt a kötelet csiga-vonalban többszörösen, például ötször, mind a két seprő-nyél körül, de jól ügyelve, hogy a kötél ne keresztelődjék, vagyis sehol se kerüljön egymásra. A kötél végét fogd a kezedbe.

A feladat az, hogy a négy férfi, aki a két seprő-nyelet tartja, maradjon meg mozdulatlanul az elfoglalt állásban és ne engedjen a két seprő-nyélnek sem közeledni egymáshoz; viszont a te feladatod az, hogy a kötelet huzván, a két seprőnyelet közelebb huzd egymáshoz és így a négy férfit is kimozdítsd a helyökből, kényszerítsd őket, hogy egymáshoz közeledjenek. Bátran kijelentheted, hogy bár mennyire megfeszítik az erejüket, nem birnak megállani a helyükön, engedni fognak, egymagad legyőződ őket.

Hitetlenül fognak nevetni, de csak addig, míg neki nem feszülsz a kötélnek. Ha csak közepes erővel huzod is, a négy erős férfi hiába szegül ellene, a kötél mind-inkább közelebb szoritja egymásfelé a két seprőnyelet s a négy férfi kénytelen lassacskán szintén közeledni egymáshoz. Végre egészen össze ért a két seprő-nyél és a négy férfi.

Boszorkányság persze nincs benne, csak egy érdekes természeti törvény: a csigavonalba vont kötélnek az a sajátsága, hogy sokszorosán fokozza az erőt, amely huzza.

Nagyon mulatságos ez a produkció, főleg sima viaszkos parkettes szobában. Ilyen helyen a leghatalmasabb erejű négy férfi sem bir ellenállni akár mely gyöngye leánykának sem.

RAMÁNA KARPERECZE.

— Keleti történetke. —

(Képpel a 216. lapon.)

ELT egyszer valamikor Bejrut városában egy duggazdag kereskedő, akitnek Mahmud volt a neve. Messzi földről, Egyiptomból vetődött oda. Hosszu esztendőkn át fáradozott, sok országot bejárt, nagy kincseket szerzett; mikor pedig már öregedni kezdett és bőségesen elégnék találta a kincseit, Bejrut városában telepedett le, hogy most már kényelemben pihengetve élje napjait. Hogy miért nem a szülő honában vonult nyugalomra, senki sem tudta, ő maga soha sem említette.

Szép házat építtetett a város egyik csöndesebb utcájában s aki bejutott a házba, megbámulta pazar berendezését. Különösen szép volt az udvara, márvány kockákkal kirakva, gyönyörű pálmákkal és más remek növényekkel beültetve, középen nagy viz-medenczével, melynek tükrén csillogva ragyogtak a nap sugarai.

Meg is fordultak sokan a Mahmud szép hajlékában, mert Mahmud vendégszerető, barátságos ember volt, a szegényeknek is bőkezűen juttatott a kincseiből. Szerette mindenki, csak azon csodálkoztak, hogy soha sem látják nevetni, de még csak mosolyogni sem. Mint ha valami titkos bánat nyomná a lelkét. De soha nem panaszkodott s még a szolgálai sem tudták, mi az oka, hogy más-különbben jó és szelid gazdájok soha sem tud felvidulni.

Egy napon Mahmud a háza udvarán puha szőnyegen heverészett a pálmafák árnyékában. Amint így révedezve az égre tekintgetett, sajátságos jelenet tűnt a szemébe magasan fenn a levegőben: két sas

viaskodott valami tárgy fölött, melyet az egyik nyilván a csőrében tartott, bár az a tárgy olyan kicsiny volt, hogy Mahmud nem láthatta.

— Ugyan mi lehet az? tűnődött Mahmud.

Sokáig nézte a sasok viaskodását, de mivel a nap vakítóan sütött, végre bele fájt a szeme. Elfordította tehát onnan a tekintetét, hogy a pálmák zöld levelein kissé fölüditse a szemét; ekkor azonban hirtelen villanással esett le a magasból valami és nagyot locssanva zuhant az udvar közepén levő viz-medenczébe. Mahmud oda sietett s a tiszta viz fenekén mindjárt meg is pillantotta a magasból hullott tárgyat. Szolgájával azonnal ki is emeltette a vízből s ugyancsak elbámult, mikor kezébe kapta. Mert amit a viaskodó sasok leejtettek, az gyönyörű arany karperecz volt.

Sok drága kincs megfordult a Mahmud kezén, de ennél szebb ékszert nem igen látott valaha. Nem is látszott nagyon régi munkának. De ami leginkább meglepte, az volt, hogy nem tudta kinyitni a karpereczet. Látszott a csatja, de olyan titkos rugóra járt, hogy aki nem ismerte a nyitját, nem nyithatta ki.

Mahmud jó ideig próbálkozott vele s mikor aztán föltekintett az égre, már nem látta a sasokat.

— Csodálatos, nagyon csodálatos, morgogta elgondolkozva. Hogy a felhőkből szaporodják a kincsem, azt már igazán nem hittem.

Furta a fejét ez a különös eset s lassanként kifőzte a tervet, mit csinál a magasból pottyant karperecczel.

— Nem tarthatom meg az idegen jószágot. Vissza kell juttatnom a gazdá-

jához, aki bizonyosan nagyon sajnálja. De hol találom rá?

Ez bizony nem volt könnyű feladat. Mahmud azonban nem riadt vissza. Dolga úgy sem volt semmi, hát elhatározta, hogy utra kel és keresi a karperecz gazdáját,

aki csak előkelő és gazdag család tagja lehet. Az utazás legalább elszórakoztatja és ha célzott ér, nagy örömet szerez annak, aki a karpereczet elvesztette.

Elrendezte a dolgait s két hü szolgájától kísérvé utra kelt Arábia felé. Azok

... NYUGODTAN NÉZETT A KÁDI SZEMÉBE. (Lásd a 218. lapon.)

a sasok, jól ismerte őket, pusztai sasok voltak, tehát arról a tájékról hozhatták az ékszert.

— Minden városban kihirdetem, miért jöttem, majd csak jelentkezik valaki, aki tud róla.

No, ez a számítása annyira beteljesedett, hogy akár mulathatott volna is rajta. Mindenütt seregestül jelentkeztek asszonyok, leányok, mondván, hogy éppen ilyen arany karpereczet vesztettek el. De mikor arra

(Folytatása a 218. lapon.)

dag család tagja
b elszórakoztatja
öt szerez annak,
tte.

két hü szolgálja
rábia felé. Azok

on.)
a beteljesedett,
is rajta. Min-
ek asszonyok,
n ilyen arany
e mikor arra
on.)

*EJNYE, torkos kis verebe...
Berepült a kis kertembe!
Napra-forgó érett magja
Egyre ide csalogatja.*

*Ugy-e bizony: szedegetnéd,
Jó-izüen eszegetnéd,
És nagy-mohón temetnéd be
Abb' az éhes begyecskébe.*

*A vásáron nem is veszt ő:
Nem fog rajt' madár-ijesztő,
Nem ő rajta! Sőt megszállja —
Rárepül a kalapjára!*

*Majd a dobom megpörgetem —
Ezzel, tudom, elkergetem.
Több lopást ne követhess el...
Repülj innen, gyorsan hess el!*

*Vagy ha éppen úgy akarsz,
Ha szereted azt a magot:
Azt sem bánom. Vegyed, egyed,
Teljék vele éhes begyed.*

(Folytatás a 216. laphoz.)

került a sor, hogy fölpróbálják, egyik sem tudta a csatot kinyitni, kénytelen volt megvallani, hogy biz' ez a karperecz soha sem volt az övé.

A jó Mahmud nem fáradt bele, utazgató városról-városra tovább, végre eljutott Bagdad városába. A hirtelen már rég megelőzte, a város kádija (város bírása) sok előkelő férfival a város kapujáig elébe ment Mahmudnak s nagyon barátságosan kérte, szálljon az ő házához, legyen a vendége. Mahmud el is fogadta a szíves meghívást.

A kapusi kádi furfangos tervet forgató a fejében: a saját leányának akarta a drága karpereczet megszerezni. Már jó előre elrejtett a házában egy ügyes arany-mivest; aztán, mikor Mahmudai együtt pipázgatott, látszólag közönyösen mondá:

— Az én leányom is elvesztett nem régiben egy drága karpereczet. De biz' én nem igen emlékszem rá, milyen volt, mert sok ékszere van a leányomnak.

— Hátha éppen ez az? szolt Mahmud. Nagyon örülnék, ha itt szerencsésen célhoz értem volna. Küldjük be a karpereczet a nők lakosztályába, hadd nézze és próbálja meg a leányod.

Éppen ezt akarta a kádi s persze szívesen belé egyezett. Annál nagyobb volt a bosszúsága, mikor vagy egy óra multán a szolgálka vissza hozta a karpereczet s így szolt:

— Leányod azt izeni, hogy nem övé ez az ékszer, ki sem tudta nyitni sem ő... sem más. De képzeld, bölcs kádi, a leányod egyik rabszolgálója azt mondja, hogy az övé volt ez a karperecz, ő vesztette el.

— Oktalan beszéd! kiáltá a kádi mérgesen. Hogy birhatott volna egy nyomorult rabszolga-leány ilyen drága kincset?

Említeni se merje többé!

Az igaz lelkü Mahmud azonban közbe szolt:

— Nem ítélhetünk, míg meg nem hallgattuk. Hivassd elő, ó kádi, azt a rabszolgálót, hadd bizonyítsa be, hogy igazat beszél.

A kádi kelletlenül ugyan, de teljesíté vendége kívánságát. Nem sokára belépett a rabszolga-leány. Szép arczu, sugár növésű hajadon volt s bátran állt meg a kádi előtt; ismételte, hogy övé volt a karperecz és mikor a kádi a kezébe adta, hogy hát illessze a karjára, a leány egy pillanat alatt fölnyitotta a csatot és karjára füzte az ékszer.

— Mégsem lehetett jogosan a tied, szolt a kádi bosszusan. Hogy jutottál volna te nyomorult rab leány ilyen kincshez?

A leány nyugodtan nézett a kádi szemébe (Lásd a képet a 216. lapon.), aztán így szolt:

— Rabszolgáló vagyok, az igaz, de nem születtem annak. Hol születtem, kik voltak a szüleim, nem tudom ugyan, de kicsiny koromból jól emlékszem rá, hogy bőségben s kényelemben éltünk egy nagy város közelében. És egy napon — ó, soha sem felejttem el! — jó anyám magával vitt a városba, hol a bazárban ékszereket vásárolt, köztök ezt a karpereczet. Nekem mint gyermeknek nagyon tetszett a csillogó ékszer s anyám megengedte, hogy én vigyem hazáig, s utközben meg is mutatta, hogy kell kinyitni. De ó!... soha sem jutottunk haza. Vad beduinok támadtak meg az uton. Anyámat, ki engemet védeni akart, megölték, engem rabul elhurcoltak. Sokfelé hányódtam-vetődtem, de a karpereczet, az egyetlen emléket anyámtól sikerült rejtve megőriznem egészen a közel mult hetekig,

drága kincset?

azonban közbe

g meg nem hall-
i, azt a rabszol-
ogy igazat beszél.
ran, de teljesíté
okára belépett a
u, sugár növésü
meg a kádi előtt;
karperecz és mi-
ogy hát illessze
nat alatt fölnyi-
füzte az ékszer-
osan a tied, szólt
utottál volna te
kincshez?

zett a kádi sze-
(. lapon.), aztán

az igaz, de nem
tem, kik voltak
ran, de kicsiny
hogy bőségben
gy nagy város

— ó, soha sem
magával vitt a
kszereket vásá-
et. Nekem mint
a csillogó ék-
hogy én vigyem
utatta, hogy kell
jutottunk haza-
meg az uton.
ni akart, meg-
oltak. Sokfelé
karpereczet, az
sikerült rejtve
l mult hetekig,

amikor egy napon, mialatt leányoddal sé-
táltam, kiesett a zsebemből.

Mialatt a leány ezt beszélte, Mahmud
mind-inkább izgett-mozgott a kereveten,
amelyen feküdt. Végre felugrott és a leány
elé állva, reszkető hangon kérde:

— Mondd leányom, nem Ramána a
neved?

— De az, jó uram.

— S van-e nyakadon egy kis amulet
(oltalmazó büvös jelvény), mely egy ketté-
tört pénzdarab feléből áll?

— De igen! Ime, itt van.

Mahmud szinte őrzöngő örömmel kiál-
tott fel, karjaiba ölelte a leányt és zo-
kogva is, kaczagva is mondogatá:

— Leányom, gyermekem! Elveszettnek
hitt édes gyermekem! Ó, hála neked, Al-
lah, hogy vissza adtad életem örömét!

Bámultak mind, de Mahmud mihamar
kimagyarázta, hogy az ő nejét és leányát
támadták meg hajdan a vad rablók, soha
sem is tudott többé nyomukra akadni.
Azért költözött el szülő-honából, ahol nem
volt maradása. És azért nem látta őt többé
senki mosolyogni.

A kapzsi kádi persze készséggel bele-
egyezett, hogy Mahmud jó pénzen vissza
váltsa a leányát. Így még ő is örvendett a
szerencsének, melyet a karperecz mindnyá-
joknak hozott. Legboldogabb talán mégis
a szép Ramána volt, ki megszabadult a
rabságból s vissza került szerető atyjához.

Másnap Mahmud és Ramána utra kel-
tek haza Bejrutba. De nem maradtak ott
sokáig, hanem vissza költöztek szülőho-
nukba s ott éltek vidám megalégedésben,
naponként áldva a Teremtőt, ki oly csodás
uton vezette őket vissza a boldogság révébe.

A GABIKA SZILVA-FÁJA.

— Mese is, nem is. —

(Képekkel a 220. és 221. lapokon.)

TÉL volt még akkor. Tél vége ugyan,
a hó már elolvadt, a fagy is engedett.
de a levegő még ugyancsak csipős volt,
bár a nap nagyon mosolygósan ragyogott.
Harangozott is Gabika a lábaival, amint
ott ült a vén szilvafa oldalt nyuló vastag
ágán, neki támasztva a hátát a följebb
éppen kellő magasságban kinyuló másik
ágnak. Ősz óta nem ült ezen a kedves
helyén, ki akarta újra próbálni, mialatt
apácska az öreg kertésszel sorra vizsgál-
gatja, nyesegeti a többi gyümölcsfát.

— No, most még szellős egy kicsit. De
majd jó lesz megint, mire Aranka haza
kerül az intézetből. Jaj, ha addig valamikép
megláthatnám a tündérkéinket ... vagy
legalább a jó öreg manócskáinkkal talál-
kozhatnám!

Mert a mult nyáron ez a fa volt Gabiká-
nak és Arankának a kedves pihenő helye.
Sok árnyékot a félig kiszáradt, gyér lomb-
zatu fa nem nyújtott ugyan, de ezen segí-
tett az Aranka napernyője. Olyan pompás
ülést pedig sehol sem találhattak, mint
ezen az oldalt nyuló vastag ágon. Itt
olvasgatták a szép tündér-meséket és eltü-
nődtek, valjon fényes holdvilágos éjszakákon
nem ezen az ő kedves fájokon pihenget-
nek-e a tündérkéek? Abban a mély oduban
pedig, mely a korhadt fa törzsében mélyen
nyult le, okvetlenül valami jó öreg ma-
nócska lakik.

— Hm! Most télen fázhatik a kis öreg,
gondolá Gabika. Bizonyosan lehuzódott
egészen a gyökerekig ... ott a föld alatt
nincs hideg. De most lassanként már újra
feljöhet.

Tünődéséből az verte föl, hogy apácska az öreg kertésszel épp ott álltak meg előtte.

— Igaza van, öreg, szólt az apa. Ez a fa már haszontalanul foglalja el itt a helyet. Már tavaly is alig hajtott ki, mostanig pedig már bizonyosan egészen kiszáradt. Elvénült, ki kell vágni.

Gabika majd fölsikoltott ijedtében. Hisz ez borzasztó! Szegény jó öreg fa! Hát ha

nem is száradt még ki végképen? És hol fognak a tündérek pihenni? Hát a jó öreg manócska hol fog lakni? De még Aranka is mennyire fog busulni.

Gyorsan leugrott Gabika a fáról és apja után sietett.

— Apácska, kérlek, ne vágasd ki ezt a szegény öreg szilva-fát!

— Miért ne, fiacskám? Már kivénült, tízre való.

... TANÁCSKOZIK KÉT GYÖNYÖRŰ TÜNDÉR-ALAK. (Lásd a 221. lapon.)

— De én meg Aranka annyira szeretjük! Ajándékozd nekem, majd én ápolom. Hát ha mégis kihajt és újra terem!

— Abban hiába bizakodol. De ha éppen kedved telik benne, hát legyen a tied, nem vágatom ki.

— Köszönöm, apuskám! Meglásd, lesz még gyümölcs rajta.

— No, már azt nem hiszem. De azért csak ápold, tisztogasd, nyesegesd és ha lesz termésed rajta ... no, minden szem

szilvát egy-egy tizfilléresen váltok meg tőled.

— Jaj, csak megsegítenének a jó tündérek, hogy nagy termésem legyen! ... mindjárt gazdag ember lennék, szólt Gabika vigan.

De biz' ő igazában nem gondolt a pénzre, csak örvendett, hogy a kedves öreg fát megmentette.

— Megirom Arankának! Tudom, ő is fog örülni.

gképen? És hol
mi? Hát a jó
lakni? De még
usulni.

a fáról és apja

vágasd ki ezt a

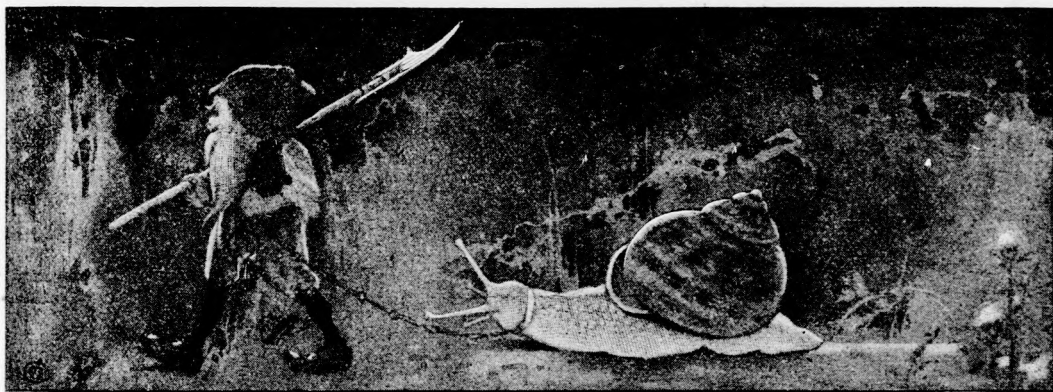
Már kivénült,

De még menyire örült! Alig pár nap
mulva megjött a válasza, melyben ezer
csókot küldött Gabikának, amiért meg-
mentette a kedves öreg fát, melyet ők
ketten tündérekkel, manócskákkal népe-
sítettek be. Az a nagy gimnazista bátyjok
nevetett ugyan rajtok; de mit tud ő az
efféléhez? »Csak ápolj gondosan a fánkat,
meglásd, örömünk lesz benne!« irta Aranka.

Ápolta is Gabika, amennyire csak tudta.
Elleste a kertésztől, mit csinál a többi

fával s ő is utána csinálta: lenyeste az
egészen száraz ágakat, letisztogatta a kér-
get, fölástá a földet a tő körül, aztán —
aztán nagy sajnálatára nem igen talált
egyéb tenni valót. Mert már csak várni
kellett, hogy a fa kihajtszon.

Az idő haladt, a szép tavasz beköszönt,
a fák sorra kizöldültek, csak a Gabika
szilva-fája maradt száraz és kopasz. Nap-
jában háromszor is ellátogatott hozzá, de
hiába, egy árva levelecskét sem talált rajta.

... PÓRÁZON ELVEZETTE. (Lásd a 222. lapon.)

— Hiába nézegeti azt, urficskám, szólt
az öreg kertész. Nem hajt az ki többé.
Tudtam én előre.

Meglehetősen elbusulva ült egy délután
Gabika a szilvafa vastag ágán és eltűnődve
bámult maga elé a füre, bokrokra. Milyen
kár volna, ha kárba veszne a szép szán-
déka! Akkor végre is kivágják a szegény
öreg fát. Tündéreknek, manócskáknak
vége!

Pedig, ni! Ott... igen... jól látja...
nem messze a fától a magas fűben tanács-

kozik két gyönyörű tündér-alak. (Lásd a
képet a 220. lapon.) Sőt hallani is, amint az
egyik mondja:

— Mégis csak azt mondom, ne költöz-
zünk el. Lám, ez a Gabika mily hiven
ragaszkodik a jó öreg fához. Hát mi ros-
szabbak, hálátlanok legyünk?

— Igazad van. De akkor hát segite-
nünk is kell egy kicsit.

Másnap Gabika, mikor újra vizsgálgatta
a fáját, roppant öröme néhánynak fakadó
rügyecskét talált rajta. Még néhány nap-

pal később pedig a vén fának több ága hajtott már levelet, sőt meg is lombosodott. Diadalmasan mutatta Gabika az öreg kertésznek.

— Az ám, látom, felelt ez. Nem hittem volna, hogy még van ennyi élet a vén fában. No, de gyümölcs már nem lesz rajta, virágzani sem fog.

Dehogy nem! Egy szép napon gazdag virágzásban állt a fa s ujjongva jelenté Gabika:

— Apuska, készítsd a tizeskét! Egész kosár szilvám lesz!

A virágzás után fejlődni kezdett a gyümölcs. Ekkor azonban aggodalmas napok következtek: az apró, éretlen kis zöld szilva sűrűn potyogott le. Ha így hull tovább, akkor jó kevés szilva lesz majd a kosár fenekén.

— Tudtam én azt, mondta a vén kertész. Nincs már annyi ereje a vén fának, hogy megérlelje a gyümölcsöt. Aztán meg a különféle férgek, csigák éppen az ilyen korhadt fát lepik el leginkább, megrágják a gyümölcs tövét, attól hull.

Segített volna Gabika ezen is, ha tud. Órákig őrködött, üzte, pusztította a fája ellenségeit; de egész nap csak nem állhatott ott, éjjel meg úgy sem. Azok a torkos csigák pedig éppenséggel éjjel másznak föl. Már csak vagy tíz szem szilva maradt a fán... ha ez is lehull, oda az öröme. És nem tud segíteni a bajon!

De ha ő nem tudott, tudott más valaki. Hogy kicsoda? Talán nevetni is fogtok rajta, úgy mint a Gabika hitetlen gimnazista bátyja nevetett; de Gabika azért határozottan kijelenté:

— Igenis, a jó öreg manócska segített meg, hálából.

Mert ő jól látta, mikor egy szép nyári este ismét ott ült a vastag ágon és föltekintvén, a magasban egy torkos csigát pillantott meg, amint épp egy zsenge zöld szilva-szem felé mászott. Ám ekkor a fa odujából előbukkant a hosszú szakálu manócska, fürgén felmászott a magas ágra, nyakon csipte a torkos csigát és hurkot kötött reá, mondván:

— Ej, te falánk jószág! Nem kihirdetem, hogy ezt a fát nem szabad pusztítani? Tudjátok, hogy nem engedem. Az én jó kis barátom megmentette a lakásonkat, nem türhetem, hogy kárt okozzatok neki.

S hiába ellenkezett a gonosz csiga. A kis manó lehuzta a fáról és pórázon elvezette (Lásd a képet 221. lapon.), mondván:

— Oly messzire viszlek, hogy ezen a nyáron vissza nem jutsz ide, mondá. És így jár minden társad, akinek a Gabika szilvájára fájul meg a foga.

A jó öreg manó be is váltotta a szavát. Mert, az bizonyos, több szilva nem hullt le, mind megérett szépen, mire Aranka a vakációra haza került. Volt öröme Arankának, mikor a jó érett gyümölcsöt leszedték; de még Gabikának is.

— Apuskám, annyi nincs ugyan, hogy tizeskéket kaphatnék, mert a fele az Arankáé, a másik feléből pedig kóstolót adok mindenkinek s nekem magamnak csak kettő marad. De elég az! Csak hogy a kedves öreg fát megmentettem!

S Arankával együtt aztán még nagyobb kedvvel olvasták a tündér-meséket a vén szilvafa árnyékában.

egy szép nyári
g ágon és fölte-
y torkos csigát
egy zsenge zöld
Am ekkor a fa
szu szakálu ma-
a magas ágra,
sigát és hurkot

Nem kihirdet-
szabad pusztí-
engedem. Az
tette a lakáso-
kárt okozatok

sz csiga. A kis
rázon elvezette
mondván:

hogy ezen a
le, mondá. És
inek a Gabika

ltotta a szavát.
ilva nem hullt
re Aranka a
öröme Aran-
ölcsöt leszed-

ugyan, hogy
a fele az
pedig kóstolót
magamnak
z! Csak hogy
tem!

még nagyobb
eséket a vén

ZENEKARI HANGVERSENY.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

NAGY hangverseny volt minap a Lacziék kertjében, talán hallottátok is a hírét. Nem? Csodálom. Mert én, aki ablakomból néztem és hallgattam, igazán mondhatom, hogy ennek a művészi előadásnak még nem láttam, nem hallottam párját.

Ámulva-bámulva állt meg minden ember, kit jó szerencséje arra felé vezetett a kerítés tájkára. Ilyen ritka hangok versenyében csak ritkán gyönyörködhetni. Be is kukucsált az alacsony kőfalon, aki csak tehette. Nem is bánta meg, ha láthatta a jeles zenekart az ő lelkes működésében.

Ott állt Laczi, a primás, buzgón hegedülve. Fújtatóhoz meglepően hasonlított a hegedűje, száraz bothoz a vonója; de épp ez a virtus! Közönséges hegedüből könnyű szép hangot kicsalni; de tessék fújtatón próbálni! Tudom, nem egykönnyen sikerül valakinek oly remekül, mint Laczinak, aki a maga hangjával pótolta, ami a hegedűjéből hiányzott s akkorákat sivitott, hogy a negyedik szomszédban is megbámulták.

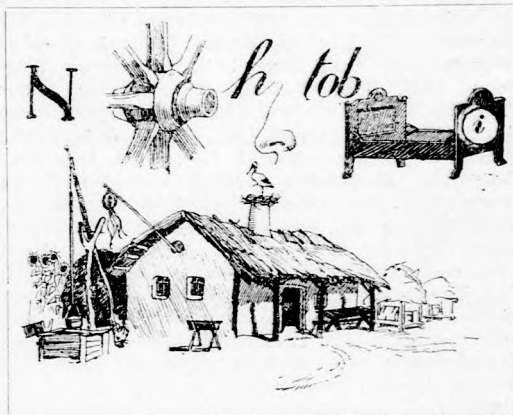
Méltó társa volt Ferkó pikulás, aki a tűzfogón fujta ki gyönyörűen a nótát s még azzal sem törődött, hogy nem csak kormos lett a szája, hanem egyszer-más-szor be is csipte a fogó két ága. De hát igazi művész mindent könnyen elvisel a művészetért. Nem kevésbé jelesül dolgozott Gyuri a nagybögő-seprőnyelen, melyből a nagy reszelővel mélyeséges mély hangokat csalt ki, míg szemközt Iluska a kisdobot verte, cizin-kanállal vaslábason pompásan megadva az alap-taktust művésztársai játékához. Fönn pedig a kerítésen Palkó réz-szítát zörgetve egészíte ki a bübájos hangokat.

Huzták-fujták olyan tűzzel, hogy egészen bele melegedtek s estig huzták-fujták volna, ha a közeli lugasból oda nem szól a mama:

— Jaj, gyerekek, már bele fájdult a fejem a szörnyű lármatokba. Ha más játékot nem kerestek, nem kaptok ozsonnát.

Ilyen hálátlan a művész pályája! De hát mit tehettek a megdöbbsent művészek? Busan befejezték a hangversenyt, aztán — vigan ozsonáztak.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta *Marryat*, a magyar ifjúság számára fordította *dr. Dulácska Géza*; 94 képpel, kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LV. köt. 12-dik számában közölt szószaporító feladvány megfejtésével számos kis olvasóm foglalkozott sikeresen. A beérkezett dolgozatokat gondosan átvizsgálván s azokból a meg nem felelő szokat törölvén, az eredmény az lett, hogy legtöbb: 57 helyesen alkotott szót *Vértes Margit és Tivadar* küldtek be, még pedig ezeket:

ág, ám, Ámor, ár, áru, áros, árus, Árgusz, ás, ász, már, más, mász, morgás, morog, mos, Mágor, orr, ország, orom, ormos, orosz, Omor, Orás, Oros, Rás, Romosz, Rozsos, Rum, Rusz, Ság, Szomor. (helynevek), ország, országos, rág, rom, rossz, rug, rugás, sám, sár, som, sor, sug, sugás, sugár, szám, szár, számos, szorgos, szoros, szú, szug szurmos, ugor, ugrás, Uros.

Megfejtéseket küldtek be továbbá, a zárjel közé foglalt számú helyesen alkotott szavakkal: *Herczeg*

Ilonka és Albert (53), Pósch Boriska (50), Erdős Emma, Corinna és Ilonka (51), Marczali Bözse és Póli (48), Rezutsek Erzsike és Gyula (48), Geyer Stefánia és József (44), Hollós László (42), Herzfeld Paula és Elli (41), Wigand Hedvig és Janka (39), Kazy Livia (38), Polgár Imre (45), Boros Emmike (45), Polgár testvérek (35), Murgu Jancsi (41), Ebeczky Gabriella (39), Hampel Ferencz (41), Milhófer Frida (36), Máder testvérek (36), Hollaki Ferencz (35), Ehrlich Margit (24), Okolicsányi Marcsa (29), Beck Ernő (32), ifj. Somogyi Zsigmond (24), Nyegre Rózsa (28), Reisner Andor (30), Pick Károly (23), Brestyánszky Lajos, (30), Biczó Ilona (32), Zetl Győző (34), Hüvös Róbert (34), Mészáros Jolán és Matild (29), Götz Irén (26), Lám Lili (24), Masjon Márta és Vili (30), Braun Margit (28), Tekus Oszkár (28), Mérey Ágosta (17), Sturm Renée (21), Seyderhelm R. Feri (25), Toperczér Ödön (27), Szitányi Lola (25), Angyal Miksa (35), Geréby Imre (31), Goldstein Ilona (30), Kállay Ilonka (23), Werkner Albert (24), Szikszai Eszti (30), Háger Ottó (37), Spitzer Laci (30), Pirnitzer Edit (31), Bornemisza Miklós (21), Fejér Margit és Ödön (31), Hám Lajos és Ernő (37), Veress Gizella (39), Kisfaludy Ferencz (37), Fábry Unika (28), Zmeskáll Istványa (31), Makó Andor (27), Hardy Sándor (36), Micsinay István (32), Pékány Ilonka (34), Urbán Ellike (22), Zombory Zoltán (35), Nagy Lenke és Ernő (35), Fried Ernő és Béla (33), Mikus Margitka (31), Czákó Imre és Miklós (30), Rakovszky Zsófia (32), Graef Paula és Márta (35), Kleinschnitz Mariska (27), Weszter Béla (30), Gremesperger Jolánka (45), Lehner Margit (40), Schiller Frida (35), Péterfy Vilma (32), Gyika Marianne és Alice (34), Dukesz Anna és István (32), Hajnik Ilonka (31), Sárffy Andor (44), Kis Antika (26), Schönstein Mariska (27), Konrad Elza (28), Veress Bözsike (52), Sugár Kálmán és Imre (45), Badics Gizi (32), Andrassy Ilona (46), Szekula György (22), Bárdosy Valéria (34), Ney Albin (27), Husz Miczike (36).

Győztesek levén *Vértés Margit és Tivadár, Temesvárt*, részökre a jutalom-könyvet (*A hősök*, görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*, hat eredeti könyvmatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Masjon Márta és Vili, Werkner Albert, Graef Paula és Márta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szeőke Béla. Én is ugytudom, hogy a birka megeszi a dohányt. Persze akkor, amikor még zöldjében van. Szedés után szabad is neki a dohá-

nyos-kertben böngészni. — **Beck Ernő.** Sok ezer arczképet köllene szét osztogatnom hetenként, hogy annyi hű kis olvasóm kívánságának eleget tegyek. Be fogod látni, hogy ez lehetetlen. A sűrű és sürgető kérésre néhány év előtt kiadtam a »Kis Lap«-ban. De azzal sem értem czélt, mint a te példád mutatja. Nem lehetetlen azonban, hogy évről-évre ismételni fogom. Így tán megfelelek annyitok kérésének. — **Szitányi Lola.** Nincs az az előkelő vagy polgári nevelő intézet a külföldön, ahova gyermek-lap ne járna. S így bizony Mariska is olvashatná hetenként az ő szeretett »Kis Lap«-ját. — **Perczel testvérek.** Kedves soraitok külön is jól estek. — **Murgu Jancsi.** Ird meg, mely számok mellől maradt ki a szines mű-melléklet s fordulj kéréssel a kiadó-hivatalhoz, amely segít a bajodon. — **Vajda Ilonka.** Nemes honleányi érzésedről tanuskodó szép leveledet örömmel olvastam. — **Mészáros Jolán és Matild.** Hogy a ti föllázadt lelketekből is kifakad a fájdalom és elkeseredés a szörnyű gyilkosság fölött, természetesen találom. Nincs a hazában, de nincs a világon érző szív, amely ne osztozna ez érzelmeitekben. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Szumrák Jenő (Besztercebánya) s *Beck Ernő* (Budapest, VI., Uj-utca 38) viszonzás fejébe kérnek képes lev. lapokat.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ EMLÉK-SZOBRA.

Dicsőült, imádvá szeretett királynénk emlék-szobrára bőven adakozik nagy ez országban, tehetsége szerint, minden jó magyar. Ugy szólván: magától eredt meg ez a gyűjtés, mely ez idő szerint a negyed millió forintot már meghaladja, s még egyre növekszik.

A nagy lapokhoz hozzá csatlakozik a »Kis Lap« is, mely alább mutatja ki az e magasztos, hazafias célra hozzám beérkezett első összegeket.

Perczel Flóra 2 frt. — *Perczel Mártha* 2 frt. — *Perczel Judith* 2 frt. — *Perczel Olga* 2 frt. — *Vajda Ilonka* 1 frt. — *Forgó bácsi* 10 frt.

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.